

SINIF: 5

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 4

MATERYAL TÜRÜ: ÜNİTE ÖZETİ

**5.
SINIF**
MATERYALLERİ

HZ.MUHAMMED ve ÇOCUK

1) Çocukları Sevmek

Allah Rasulu çocuklara nerede rastlasa selam verir, hâl ve hatırlarını sorar, onlarla ilgilenirdi. Bütün çocuklar, Peygamber Efendimizin kalbinde çok özel bir yere sahipti. Onun çocuklara gösterdiği büyük sevgi örneği sayesinde Cahiliye Döneminin çocukları toplumun gözbebeği hâline geldiler. Başlarının okşanmasına, sevgiyle yanaklarının öpülmesine alışık olmayan çocuklar, Efendimizin dünyayı şerefli endirmesiyle sevgi dolu bakışlarla, samimi, şefkatli davranışlarla tanışmışlardır. Bu nedenle Peygamberimizi nerede görmüşlerse hemen koşar, yanına gelir, etrafını sarar, ona sevgi gösterilerinde bulunurlardı. O da her biriyle ayrı ayrı ilgilenir, hâllerini hatırlarını sorar, sevgilerine karşılık verirdi. Aralarına karışık çocuklarla oyunlar oynardı. Çocuklar Peygamberimiz'le (s.a.) sohbet etmeye can atarlar, bu yüzden onu görünce peşine takılırlardı. Peygamberimiz'i o kadar çok severlerdi ki onun öpüp okşamasından çok hoşlanırlar, onun öptüğü ya da okşadığı çocuklar kendilerini çok özel hissederdiler. Sevgili Peygamberimiz çocuklara sevgi ve şefkatle yaklaşılmasını ister, onların hırpalanmalarına, acı çekmelerine yüreği dayanmazdı.

2) Çocuklara Değer Vermek

Allah'ın Peygamberi de çocuklara çok değer verirdi. Bu yüzden insanlar, yeni doğan çocuklarını alıp hemen Allah'ın Resulüne getirir, Allah'ın Resulü, onların hayatının bereketli olması için dualar eder, güzel bir isim koyar ve damaklarına hurma çiğnemi sürerek onları tatlı ile karşılardı. Çocuklara, kötü duygular çağrıştıracak ve onları toplum yanında zor durumda bırakacak isimler konulmasından hoşlanmazdı. Peygamberimiz, çocukları önemsemeden yanlarından geçip giden büyükler gibi değildi. Büyüklerle olduğu gibi çocuklarla da gezer, dolaşır, bulunduğu ya da uğradığı yerde bir çocuk varsa mutlaka onu fark ederdi. Çocukların yanlarına uğrar, selam verir, aralarına girerek onlarla sevgi dolu sohbetler ederdi. Efendimiz, çocuklarına çok düşkündü. Şehir dışına çıktığında, gelip geçenlere ayrıntılı sorular sorar, çocuklarının durumları hakkında bilgiler alırdı. Aksi hâlde rahat edemezdi. Çocuklarıniseven her baba gibi, o da ölen her çocuğu için büyük acılar çekmiş, gözyaşı dökmüştür. Çocukların arasına karışarak onlarla oyunlar oynayan Peygamberimiz (s.a.), "Kimin bir çocuğu varsa onunla çocuklaşsın." buyururdu. Çocukların oyunlarının bozulmasından hoşlanmaz, onlar oynarken oyunlarını bozmak isteyen büyükleri uyarırdı. Bir keresinde Efendimiz (s.a.), toprakla oynayan çocuklara rastladı. Sahabeden biri, onlara toprakla oynamalarını yasaklamak isteyince, "Bırak onları! Toprak çocukların ilkbaharıdır." buyurarak onlara dokunmamasını istemiştir. Bununla birlikte Efendimiz (s.a.v.) çocukların akşam karanlık bastığında dışarıda bulunmalarının mahzurlu olduğunu belirtmiş ve bu hususta velileri uyarmıştır.

3) Çocuklar Arasında Ayrım Yapmamak

Cahiliye insanı çocukları arasında ayrım yapıyor, onlara adil davranmıyordu. Özellikle kız çocuklarından hoşlanmıyorlardı. Kızlara oldukça kötü davranıyor, mirastan pay vermiyor, eğitimleriyle ilgilenmiyor, istemedikleri kimselerle zorla evlendiriyorlardı. Kız çocuğu sahibi olmak onlar için bir utanç kaynağı idi. İnsanlığın kurtarıcısı ve övünç kaynağı Hz. Muhammed (s.a.), bütün dünyaya, kız çocuklarının erkek çocuklar gibi değerleri olduğunu

öğretti. İyî davranılıp bakılıp büyütölme açısından kızların, erkek çocuklardan bir farklarının olmadığını,67 mirasta onların da haklarının olduğunu anlattı. Ayrıca "İlim öğrenmek kadın ve erkek her Müslümana farzdır." buyruklarıyla da kadınların ve kızların da eğitim haklarının olduğunu, fikirlerine başvurulmadan evlendirilemeyeceklerini vurguladı. Peygamber Efendimiz (s.a.) çocuklarının hepsini çok sever, adil davranır, aralarında asla ayırım yapmazdı. O (s.a.) bütün çocukları çok severdi. Kız olsun erkek olsun, kendi çocuklarını, torunlarını sevip onlara değer verdiği gibi diğer çocukları da sever, onlara da değer verirdi.

4) Kimsesiz Çocukları Koruyup Gözetmek

Peygamber Efendimiz (s.a.), kimsesiz çocuklara sahip çıktığı gibi çevresini de onları sevip korumaya, onlara sahip çıkmaya sürekli teşvik etti. Mescidin bitişiğinde Suffe adı verilen yerde, fakir ve kimsesiz çocukları barındırır, onların eğitimiyle yakından ilgilenir, onların moral kaynağı olurdu. İhtiyaçlarının giderilmesine yardımcı olurdu. Ocağında pişen yemekten onlara da ikram eder, onları evine yemeğe davet ederdi. Yetimlerin bakımını üstlenmenin, onları yetiştirmenin, sevabı çok büyük bir ibadet olduğunu anlatırdı. Peygamberimiz şehit aileleri ve şehit çocuklarıyla da yakından ilgilenirdi. Şehitlerin geride kalan yakınlarını teselli için elinden gelen çabayı gösterirdi.95 Şehit eşlerine, annelerine ve çocuklarına başsağlığı diler, onları teselli ederdi.